

ЖИТТЯ ТА ТВОРЧІСТЬ ГАЛИНИ ЛИСОЇ

Шульга Н.

Галина Пантеліївна Лиса – автор семи збірок поезій: «Сільська мадонна», «Соломинка моя», «Ехо душі», «Дивоквіт любові», «Свіча», «Доля», «Слово - не птах». Вона є переможицею Татарбунарського районного конкурсу «Жінка десятиліття 2001 року» в номінації «Культура, мистецтво, засоби масової інформації», лауреат районного конкурсу «Жінка року» в 2002 р. в тій же номінації. Звання лауреата міжнародного літературного конкурсу поезії «Мир 2005» в Італії (м. Мілан, журнал «Articultura»). Багато віршів поетеси завдяки мелодійності мови покладені на музику.

Г. П. Лиса народилася і живе в с. Зарічне Татарбунарського району на Одещині. В родині було дев'ятеро дітей. У восьмому класі вже працювала на фермі. Саме у цьому класі надрукувала свій перший вірш у районній газеті. Він називався: «Поджигатели войны, остановитесь!». Коли подорослішала, стала писати на тему кохання. Її слово в цей час залишало в душі смуток, бо це нерозділене кохання. У зрілі роки багато пише про долю сільської жінки, її тяжку працю, про її любов, її дітей, вірність і самовідданість. Також поетеса пише про побутові проблеми, про те, що у неї на душі і саме цим здобула прихильність читачів.

У кожній збірці віршів вона висловлює подяку своїм читачам за те, що вона може віддати їм своє слово. Вважає головною своєю нагородою визнання людей – сотні листів написані їй читачами та слухачами. В житті вона дуже скромна і проста, до неї часто приїздили люди з різних куточків району і вона, щедро ділилася з ними своїм талантом. Зазвичай це були поздоровлення у віршованій формі. Також вона часто зустрічалася зі своїми читачами в школах, трудових колективах, будинках творчості.

У 2008 році Г. П. Лиса потрапила до київської лікарні, де її готували до складної операції. Друзі влаштували так, аби вона змогла начитувати свої вірші на диктофон для нової збірки «Слово - не птах».

Лікарі, медперсонал та пацієнти лікарні, слухаючи її, були вражені красою поезії і щиросердно зібрали гроші і на книгу, і на операцію. Поетеса вдячна цим людям, які їй досі передають через друзів-киян сувеніри, а вона їм дарує вірші.

Своїх гостей вона пригощає духмяним вином та наваристим борщем у вишневому садку біля хати, стіни якої розмальовані квітами сином поетеси, художником Сергієм Лисим. А літню кухню прикрашають його чудові картини та ікони.

Галина Лиса – глибоко віруюча людина, тому збірка «Доля» складається зі звертань до Бога, вірші просякнуті християнськими мотивами. Вона викладала у школі за власноруч розробленою програмою християнську етику, створила свій навчальний посібник з цього предмету.

Найбільш запам'ятовувочим є вірш «Боже, Україну вбережи!» Збірка видана в 2008 році.

Багато віршів поетеса присвячує своїм рідним. Наприклад, збірки віршів «Свіча» та «Доля» були присвячені її сину Сергію та онучці Юлії.

Не випадково одна зі збірок Г. Лисої має назву „Свіча” – тут зібрано духовну поезію. За переконанням авторки храм Божий всюди – в полі, в небі, там, де працюють люди.

Значну увагу у своїй творчості поетеса приділяє темі матері. У вірші „Молитва матері” стверджується, що молитви матерів мостять достойні життєві стежини їх дітям. В іншому творі ліричну героїню біля порогу хати зустрічає замість мами посаджена нею черешня – як частинка світлої пам’яті про найдорожчу людину.

Галина Лиса має багато шанувальників не лише на рідній Одещині, але й далеко за її межами. Як уже йшлося, її нагороджено медаллю конкурсу, який відбувся в Мілані за ініціативи журналу «Articultura». Вірш «Ой чия ж то стара мати?» був надрукований у цьому журналі італійською і став відомим багатьом читачам зарубіжжя.

Її вірші наповнені змістом і легко читаються, відчуються ті емоції і почуття, які відчувала сама поетеса, коли їх писала.

---

1. Лиса Г. Доля / Г. П. Лиса. – Одеса, 2008 – 156 с.

2. Лиса Г. Свіча / Г. П. Лиса. – Одеса, 2008 – 158 с.

3. Юшко І. Багата тим, що віддаю/ І. Юшко// Робітниче слово. – 2011. – 9 грудня